

Nr 143

*Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till lag om
ändring i stadgan (1952: 618) för Nordiska rådet;
given Stockholms slott den 30 oktober 1969.*

Kungl. Maj:t vill härmed under återopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över utrikesdepartementsärenden för denna dag föreslå riksdagen att antaga härvid fogade förslag till lag om ändring i stadgan (1952: 618) för Nordiska rådet.

Under Hans Maj:ts
Min allernådigste Konungs och Herres frånvaro:

BERTIL

Torsten Nilsson

Propositionens huvudsakliga innehåll

I propositionen föreslås ändringar i stadgan för Nordiska rådet i syfte att bereda de självstyrande områdena Färöarna och landskapet Åland representation i Nordiska rådet.

Förslag
till
lag
om ändring i stadgan (1952:618) för Nordiska rådet

Härigenom förordnas, att 1—3 §§ stadgan (1952: 618) för Nordiska rådet¹ skall ha nedan angivna lydelse.

(Nuvarande lydelse:)

(Föreslagen lydelse:)

1 §

Nordiska rådet är organ för samråd mellan Danmarks folketing, Finlands riksdag, Islands alting, Norges storting och Sveriges riksdag samt dessa länders regeringar i spörsmål, som avse samverkan mellan dessa länder eller några av dem.

Nordiska rådet är organ för samråd mellan Danmarks folketing, Finlands riksdag, Islands alting, Norges storting och Sveriges riksdag samt dessa länders regeringar i spörsmål, som avse samverkan mellan dessa länder eller några av dem.

Färöarnas lagting och landsstyrelse samt Ålands landsting och landskapsstyrelse deltaga i rådets arbete.

2 §

Rådet består av sextionio valda medlemmar och av regeringsrepresentanter.

För den tid och på det sätt, som i varje land bestämmes, välja Danmarks folketing, Finlands riksdag, Norges storting och Sveriges riksdag envar inom sig sexton medlemmar i rådet jämte erforderligt antal suppleanter och Islands alting inom sig fem medlemmar i rådet jämte erforderligt antal suppleanter. Bland varje lands valda medlemmar sköla olika politiska riktningar vara företrädde.

Envar regering utser bland sina medlemmar regeringsrepresentanter till det antal, som den önskar.

Medlemmar av rådet äro sjuttioåtta valda medlemmar, regeringsrepresentanter och representanter för landsstyret och landskapsstyrelsen.

Danmarks folketing väljer sexton medlemmar, Finlands riksdag väljer sjutton medlemmar, Islands alting väljer sex medlemmar och Norges storting och Sveriges riksdag välja envar arton medlemmar av rådet. Färöarnas lagting väljer två medlemmar och Ålands landsting en medlem av rådet. Vidare väljas erforderligt antal suppleanter. Valen företages bland envar församlings medlemmar och så att skilda politiska riktningar representeras. I övrigt ske valen för den tid och på det sätt, som envar församling bestämmer.

¹) Stadgan omtryckt 1957: 296.

(Nuvarande lydelse:)

(Föreslagen lydelse:)

Envar regering utser bland sina medlemmar regeringsrepresentanter till det antal, som den önskar. *Landsstyret och landskapsstyrelsen utse vardera en representant bland sina medlemmar.*

De av folketinget och lagtinget valda medlemmarna samt de av den danska regeringen och landsstyret utsedda representanterna utgöra tillsammans Danmarks rikets delegation. De av Finlands riksdag och Ålands landsting valda medlemmarna samt de av Finlands regering och landskapsstyrelsen utsedda representanterna utgöra tillsammans Finlands delegation. Islands delegation består av de av altinget valda medlemmarna och den isländska regeringens representanter. Norges delegation består av de av stortinget valda medlemmarna och den norska regeringens representanter samt Sveriges delegation av de av riksdagen valda medlemmarna och den svenska regeringens representanter.

3 §

Regeringsrepresentanterna
icke rösträtt i rådet.

hava

*Regeringarnas, landsstyrets och
landskapsstyrelsens representanter
hava icke rösträtt i rådet.*

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1970.

Utdrag av protokollet över utrikesdepartementsärenden, hållet inför Hans Kungl. Höghet Regenten, Hertigen av Halland, i statsrådet på Stockholms slott den 30 oktober 1969.

Närvarande:

Statsministern PALME, ministern för utrikes ärendena NILSSON, statsråden STRÄNG, ANDERSSON, LANGE, HOLMQVIST, ASPLING, SVEN-ERIC NILSSON, GEIJER, ODHNOFF, WICKMAN, MOBERG, BENGTTSSON, NORLING, LÖFBERG, LIDBOM, CARLSSON.

Chefen för utrikesdepartementet, ministern för utrikes ärendena Nilsson, anmäler efter gemensam beredning med statsrådets övriga ledamöter fråga om *ändringar i stadgan för Nordiska rådet* samt anför.

För Nordiska rådet gäller en stadga, vilken antagits av Sverige, Danmark, Finland, Island och Norge vart för sig med tillämpning av inhemska konstitutionella beslutsformer.

Enligt 1 § i stadgan är Nordiska rådet organ för samråd mellan Danmarks folketing, Finlands riksdag, Islands alting, Norges storting och Sveriges riksdag samt dessa länders regeringar i spörsmål som avse samverkan mellan dessa länder eller några av dem. Rådet består enligt 2 § av sextionio valda medlemmar och av regeringsrepresentanter. Danmarks folketing, Finlands och Sveriges riksdagar samt Norges storting väljer inom sig sexton medlemmar och Islands alting inom sig fem medlemmar. Härjämte väljs suppleanter i erforderligt antal. Envar regering utser bland sina medlemmar regeringsrepresentanter till det antal som den önskar. Enligt 3 § har regeringsrepresentanterna inte rösträtt i rådet.

Den 14 januari 1967 framlade Danmarks regering för Nordiska rådet ett förslag om representation för Färöarna i rådet (sak B 4/j). Förslaget hänvisades vid rådets session i Helsingfors 1967 till juridiska utskottet. I sitt betänkande den 4 april 1967 över förslaget uttalade utskottet bl. a. att eftersom ändringar i rådets stadga förutsätter enighet mellan alla de fem ländernas behöriga myndigheter det syntes utskottet lämpligt att frågan blev föremål för överläggningar mellan regeringarna, eventuellt i samråd med Nordiska rådets presidium. Den 6 april 1967 beslöt rådet att lägga denna utskottets anmälan till handlingarna.

Frågan togs därefter upp vid de nordiska utrikesministrarnas möte i Helsingfors den 22 och 23 augusti 1967. Ministrarna enades därvid om att den

danska regeringen skulle sammankalla ett möte på tjänstemannanivå för att förbereda frågans behandling vid statsministrarnas och Nordiska rådets presidiums möte i oktober 1967.

Möten på tjänstemannanivå ägde i enlighet med detta beslut rum i Köpenhamn den 15 september, i Helsingfors den 27 september och i Reykjavik den 7 oktober 1967. Ämbetsmannagruppen fann sig oförhindrad att vid sina överläggningar även behandla den skrivelse som Ålands landsting den 29 augusti 1967 tillställt Finlands regering och vari landstinget hemställt att regeringen ville vidta sådana åtgärder, att landskapet Åland i samband med förestående ändring av Nordiska rådets stadga tillförsäkras medlemskap i Nordiska rådet.

Ämbetsmannagruppen lade fram en muntlig rapport för statsministrarna och presidiet vid dessas möte i Reykjavik den 8 och 9 oktober 1967. Vid mötet förelåg enighet om att de självstyrande områdena i Norden skulle tillförsäkras en tillfredsställande representation i Nordiska rådet. Statsministrarna och presidiet beslöt därför att det vidare arbetet beträffande de självstyrande områdena skulle bedrivas av en blandad regerings- och parlamentarikerkommitté. Kommittén skulle bestå av representanter för de fem ländernas regeringar på ministernivå samt rådets presidium.

Sedan ledamöterna i kommittén utsetts, höll denna sitt första sammanträde i Stockholm den 6 november 1967 och därvid valdes dåvarande statsrådet Herman Kling till kommitténs ordförande och den norska presidieledamoten, stortingsrepresentanten Trygve Bratteli till dess vice ordförande.

Kommittén har den 14 augusti 1969 lagt fram ett enhälligt förslag till lösning av frågan om de självstyrande områdenas representation i Nordiska rådet. Texten till kommitténs förslag torde få tagas till detta protokoll som *bilaga*. Kommittén har vid sina överväganden utgått från att de två självstyrande områdena, Färöarna och landskapet Åland, bör beredas representation efter en och samma princip. Innehållet i och karaktären av områdenas självstyrelse är så likartade att skiljaktiga lösningar inte framstår som motiverade. Även praktiska skäl talar starkt för likformighet i områdenas representation.

En annan utgångspunkt för kommittén har varit att en lösning av representationsfrågan inte bör leda till krav på ändring av dansk eller finländsk grundlag eller av den lagstiftning som reglerar Färöarnas och Ålands självstyrelse.

Kommitténs förslag innebär att ledamöter av de självstyrande områdenas parlamentariska församling, dvs. Färöarnas lagting och Ålands landsting, blir tillförsäkrade rätten att ingå i de danska och finländska rådsdelegationerna. På motsvarande sätt knyts ledamöter av de exekutiva myndigheterna, dvs. Färöarnas landsstyre och Ålands landskapsstyrelse, till de danska och finländska delegationerna.

Kommittén har vid sina överväganden om lämpligt antal parlamentariska representanter från de självstyrande områdena stannat vid att föreslå att Färöarna skall få välja två representanter och Åland en. För detta talar såväl områdenas befolkningsantal — för Färöarna 38 000, för Åland 22 000 — som den olikartade politiska strukturen i de båda självstyrande områdena.

För att behålla den hittillsvarande jämvikten mellan de nordiska ländernas parlamentariska representation anser kommittén att Norge och Sverige bör tillerkännas lika många parlamentariska representanter som Danmark jämte Färöarna och Finland inklusive Åland. Å andra sidan bör det danska folketingets och den finländska riksdagens nuvarande representation inte reduceras. Kommittén föreslår därför att antalet av Norges och Sveriges parlament valda medlemmar ökas från nuvarande 16 till 18 samt de av Finlands parlament från 16 till 17. Vidare föreslås att de av Islands alting utsedda medlemmarna ökas från 5 till 6.

Ifråga om representation för Färöarnas landsstyre och Ålands landskapsstyrelse föreslås att de av landsstyret och landskapsstyrelsen utsedda medlemmarna — en för landsstyret och en för landskapsstyrelsen — skall ingå i Danmarks och Finlands delegationer med samma befogenheter som regeringsrepresentanter.

Ändringarna i stadgan förutsätts träda i kraft i sådan tid att de nya bestämmelserna skall kunna tillämpas vid Nordiska rådets 18 session i Reykjavik den 7—12 februari 1970.

Departementschefen

Föreliggande förslag till ändring i Nordiska rådets stadga som syftar till att bereda de självstyrande områdena Färöarna och Åland möjlighet att delta i rådets verksamhet motsvarar ett önskemål härom från dessa självstyrande områdens sida. Även från allmän nordisk synpunkt är det angeläget att tillgodose dessa områdens intresse av att delta i Nordiska rådets verksamhet. De ärenden som rådet behandlar avser nämligen ofta sådana frågor som de självstyrande områdena, enligt de lagar som reglerar deras självstyrelse, själva har att handlägga.

Stadgeförslaget har tillkommit efter grundliga överväganden inom den härför särskilt tillsatta nordiska kommittén. Den lösning som kommittén förordat har vunnit anslutning i alla de fem nordiska länderna liksom på Färöarna och Åland och synes vara väl avvägd. Förslag till lag om ändring i stadgan bör därför nu föreläggas riksdagen. Motsvarande förslag kan väntas under den närmaste tiden bli framlagda för folkrepresentationerna i Danmark, Finland, Island och Norge. Stadgans nya lydelse föreslås träda i kraft den 1 januari 1970. I de övriga nordiska länderna väntas ikraftträdandet ske vid samma tid.

I enlighet med vad jag nu anfört har inom utrikesdepartementet upprättats förslag till *lag om ändring i stadgan (1952: 618) för Nordiska rådet*.

Jag hemställer att Kungl. Maj:t genom proposition föreslår riksdagen att antaga förslaget.

Med bifall till vad föredraganden sålunda med instämmande av statsrådets övriga ledamöter hemställt förordnar Hans Kungl. Höghet Regenten att till riksdagen skall avlätas proposition av den lydelse bilaga till detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:

Britta Gyllensten

Bilaga

**Skrivelse till Nordiska rådets presidium från Nordiska kommittén för
utredning av formerna för de självstyrande områdenas representation
i Nordiska rådet**

Vid det för de nordiska statsministrarna och Nordiska rådets presidium gemensamma mötet i Reykjavik den 8 och 9 oktober 1967 fattades beslut om att tillsätta en blandad regerings- och parlamentarikerkommitté för utredning av formerna för de självstyrande områdenas representation i Nordiska rådet. Kommittén skulle bestå av representanter för de fem ländernas regeringar på ministernivå samt rådets presidium.

Den kommitté, som tillsatts enligt statsministrarnas och presidiets beslut, får härmed avge rapport med förslag till lösning av frågan om de självstyrande områdenas representation i Nordiska rådet, jämte utkast till ändringar i rådets stadga (*se Bihang 1—2*).

Kommittén vill uttrycka en förhoppning om att de nordiska regeringarna under hösten 1969 skall kunna underställa parlamenten förslag i frågan.

Stockholm den 14 augusti 1969

För Kommittén:

Herman Kling

Leif Leifland

BIHANG 1

Kommitténs sammansättning, möten m. m.

Den 14 januari 1967 framlade Danmarks regering för Nordiska rådet ett förslag (*Sak B 4/j*) om representation för Färöarna i rådet. Förslaget hänvisades vid rådets session i Helsingfors 1967 till juridiska utskottet. I utskottets betänkande den 4 april 1967 över förslaget heter det bl. a. följande:

Da ændringer i rådets vedtægt forudsetter, at der tilvejebringes fuld enighed mellem de kompetente myndigheder i alle 5 lande, anser udvalget det for hensigtsmæssigt, at problemerne forhandles mellem landenes regeringer, eventuelt i samråd med Nordisk Råds præsidium, før udvalget fortsætter drøftelsen af, hverledes eventuelle vedtægtændringer kan udformes.

Det er over for udvalget oplyst, at den danske regering vil tage initiativ til at gennemføre sådanne forhandlinger.

Udvalget vil herefter fortsætte arbejdet med sagen.

Den 6 april 1967 beslöt rådet att lägga denna utskottets anmälan till handlingarna.

Frågan togs därefter upp vid de nordiska utrikesministrarnas möte i Helsingfors den 22 och 23 augusti 1967. Ministrarna enades därvid om att »i strävan att finna en positiv lösning av frågan» den danske regeringen skulle sammankalla ett möte på tjänstemannanivå för att förbereda frågans behandling vid statsministrarnas och presidiets möte i oktober 1967.

Möten på tjänstemannanivå ägde i enlighet med detta beslut rum i Köpenhamn den 15 september, i Helsingfors den 27 september och i Reykjavik den 7 oktober 1967. Ämbetsmannagruppen fann sig oförhindrad att vid sina överläggningar även behandla den skrivelse som Ålands landsting den 29 augusti tillställt Finlands regering och vari landstinget hemställt att »regeringen ville vidtaga sådana åtgärder, att landskapet Åland i samband med förestående ändring av Nordiska rådets stadga tillförsäkras medlemskap i Nordiska rådet.»

Ämbetsmannagruppen framlade en muntlig rapport för statsministrarna och presidiet vid dessas möte i Reykjavik den 8 och 9 oktober 1967. I den efter mötet utfärdade kommittén heter det härom:

Vid mötet förelåg enighet om att de självstyrande områdena i Norden skulle tillförsäkras en tillfredsställande representation i Nordiska rådet. Man beslöt därför att det vidare arbetet beträffande de självstyrande områdena bedrivs av en blandad regerings- och parlamentarikerkommitté. Kommittén skall bestå av representanter för de fem ländernas regeringar på ministernivå samt rådets presidium.

Den danske regeringens förslag om Färöarnas representation ingår i det material som bildar grundvalen för kommitténs arbete. Kommittén borde bedriva sitt arbete så, att förslag till en positiv lösning av frågan föreligger om möjligt vid nästa session i Oslo 1968.

Svenska regeringen har kallat till ett första sammanträde i Stockholm den 6 november 1967.

Till regeringens representanter i denna kommitté utsågs av respektive regering justitieminister K. Axel Nielsen, Danmark, justitieminister A. Simonen, Finland, justitie- och handelsminister Johann Hafstein, Island, statsrådet fru Elisabeth Schweigaard Selmer, Norge, samt statsrådet Herman Kling, Sverige. I kommittén har vidare — i enlighet med beslutet vid mötet i Reykjavik — ingått presidiets ledamöter, nämligen riksdagsman Eino Sirén, Finland, folketingsman Poul Hartling, Danmark, altingsman Sigurður Bjarnason, Island, stortingsman Trygve Bratteli, Norge, och andre vice talman Leif Cassel, Sverige. Den 2 februari 1968 frånträdde Poul Hartling sitt uppdrag och efterträddes av förutvarande statsministern, folketingsman J. O. Krag. Vidare frånträdde K. Axel Nielsen uppdraget den 9 februari 1968 och efterträddes av justitieminister Knud Thestrup.

Kommittén har sammanträtt i Stockholm den 6 november 1967, i Köpenhamn den 19 december 1967, i Oslo den 16 februari 1968, i Helsingfors den 1 april 1968, i Herning den 26 augusti 1968 samt i Stockholm den 1 mars 1968 och den 12 augusti 1969.

Vid kommitténs sammanträde i Stockholm den 6 november 1967 valdes

statsrådet Kling till ordförande och den norske presidieledamoten, stortingsrepresentanten T. Bratteli till vice ordförande. Vid samma tillfälle utsågs ordföranden och vice ordföranden att utgöra kommitténs arbetsutskott. Till huvudsekreterare utsågs departementssekreterare L. Leifland, Sverige, samt till experter fuldmægtig Ole Perc Nielsen, Danmark, och lagstiftningsrådet H. Ådahl, Finland. Den svenska regeringen har svarat för kommitténs sekretariatkostnader.

Kommittén har tillställt Nordiska rådets sessioner 1968 och 1969 rapporter över sin verksamhet. Till dessa rapporter har som bilagor fogats de utredningar om Färöarnas och Ålands självstyrelse m. m. som gjorts av kommitténs sekretariat. Dessa rapporter och utredningar har tryckts i Nordiska rådets förhandlingar för 16:e och 17:e sessionerna.

Kommitténs förslag

Kommittén har vid sina överväganden utgått ifrån att de två självstyrande områdena, Färöarna och landskapet Åland, bör beredas samma principiella form av representation. Innehållet i och karaktären av områdenas självstyrelse är så likartade att skiljaktiga lösningar inte framstår som motiverade. Även praktiska skäl talar starkt för likformighet i områdenas representation.

En annan utgångspunkt för kommittén har varit att en lösning av representationsfrågan inte bör leda till krav på ändring av dansk eller finländsk grundlag eller av den lagstiftning som reglerar Färöarnas och Ålands självstyrelse, d. v. s. Loven den 23 Mars 1948 om Færøernes Hjemmestyre och självstyrelselagen den 28 december 1951. Varje lösning av frågan om de självstyrande områdenas medverkan i Nordiska rådet måste alltså enligt kommitténs mening sökas inom ramen för dessa lagar.

De självstyrande områdena kan, om man håller fast vid dessa två utgångspunkter, tänkas bli representerade i Nordiska rådet på något av följande fyra olika sätt:

1. Likställighet för de självstyrande områdena med Danmark, Finland, Island, Norge och Sverige.

2. Ledamöter av Färöarnas lagting och Ålands landsting blir tillförsäkrade rätten att ingå i de danska och finländska delegationerna. Eventuellt skulle på motsvarande sätt ledamöter av Färöarnas landsstyre och Ålands landsskapsstyrelse kunna knytas till de danska och finländska delegationerna.

3. Färöiska och åländska ledamöter av Danmarks folketing och Finlands riksdag blir genom intern dansk och finländsk lagstiftning tillförsäkrade rätten att permanent ingå i respektive lands delegation.

4. Färöarna och Åland erhåller något slag av observatörsställning, t. ex. i den formen att ledamöter av de båda områdenas exekutiva och lagstiftande myndigheter får yttrande- men ej förslags- eller rösträtt vid rådets förhandlingar.

Kommittén anser sig inte kunna förorda en lösning enligt alternativ 1, och vill därvidlag hänvisa till tidigare offentliggjorda promemorior i denna fråga.

Å andra sidan finner kommittén att en lösning enligt alternativ 4 — alltså något slag av observatörställning — icke ger de självstyrande områdena det mått av insyn i och inflytande över rådets arbete som svarar mot områdenas

intresse att kunna medverka vid utformningen av en internordisk reglering av sådana rättsliga, ekonomiska och andra frågor som omfattas av områdenas självstyrelselagstiftning. Observatörskap synes därför inte tillfyllest för att tillgodose de självstyrande områdenas krav på aktiv medverkan i rådets arbete.

Kommittén har sålunda, sedan den funnit alternativ 1 alltför långtgående och alternativ 4 alltför snävt, inriktat sig på att finna en lösning enligt alternativ 2 eller 3.

Enligt alternativ 3 skulle färöiska folketings- och åländska riksdagsledamöter tillförsäkras rätt att permanent ingå i respektive lands delegation till Nordiska rådet. Problemet ses då som en fråga om allsidigheten av detta lands delegation. Redan nu finns en passus i § 2 av rådets stadga att olika *politiska* riktningar bör vara företrädde i de nationella delegationerna. Denna passus finge kompletteras med en mening om att, när det gäller Danmarks och Finlands delegationer, det skall tillses att de självstyrande områdena blir företrädde i delegationerna.

Även om en lösning enligt detta alternativ tillgodoser Färöarnas och Ålands anspråk på direkt medverkan och direktinflytande vid omröstningarna vid rådets förhandlingar, är den behäftad med vissa brister. De självstyrande områdenas representanter vid rådets sessioner skulle alltid vara respektive områdes medlemmar av Danmarks folketing och Finlands riksdag. Det får väl antas att de självstyrande områdena många gånger skulle finna det naturligt att låta sig representeras av samma delegat i såväl riksparlamentet som Nordiska rådet, men en obligatorisk bindning mellan de båda funktionerna torde böra undvikas. Vidare synes det kommittén riktigt att Färöarnas lagting och Ålands landsting får tillfälle att — på samma sätt som de fem rikenas parlament — utse sina representanter vid särskild valförrättning.

Sådana direkta val i lagtinget och landstinget kan förväntas aktivera intresset för Nordiska rådet och nordiskt samarbete över huvud. Slutligen kan en lösning enligt alternativ 3 blott tillgodose kravet på *parlamentarisk* representation. Färöarnas landsstyre och Ålands landskapsstyrelse kan alltså inte bli företrädde i rådet.

Dessa brister kan avhjälpas om de självstyrande områdenas representation i rådet tillgodoses enligt *alternativ 2*, dvs. om Färöarnas lagting och Ålands landsting får möjlighet att inom sig utse representanter som skall ingå i rikenas delegationer med samma rätt som övriga valda medlemmar. En obligatorisk bindning mellan funktionerna som ledamot av riksparlamentet och som representant i rådet undviks. Möjlighet skapas också — om så befinnes önskvärt — för Färöarnas och Ålands exekutiva myndigheter, dvs. landsstyret och landskapsstyrelsen, att inom sig utse representanter som ingår i de danska och finländska delegationerna.

Kommittén får för sin del förorda att frågan om de självstyrande områdenas representation löses enligt detta alternativ, dvs. alternativ 2.

Kommittén har vid sina överväganden om lämpligt antal parlamentariska representanter från de självstyrande områdena stannat vid att föreslå att Färöarna skall få välja två representanter och Åland en. För detta talar såväl områdenas befolkningstal — för Färöarna 38 000, för Åland 22 000 — som den olikartade politiska strukturen i de båda självstyrande områdena.

Om Färöarna och Åland ges rätt att välja egna representanter, skall detta då medföra att Danmark (utan Färöarna) och Finland (utan Åland) skall få färre valda medlemmar i rådet än Norge och Sverige? Eller skall Dan-

mark (med Färöarna) och Finland (med Åland) få fler representanter än Norge och Sverige? Tre olika förslag till lösning kan tänkas. De kan illustreras på följande sätt:

Förslag 1.

Da	Fär	Fin	Ål	Isl	No	Sv	Sammanlagt
14	+ 2	15	+ 1				
	16		16	5	16	16	69

Förslag 2.

Da	Fär	Fin	Ål	Isl	No	Sv	Sammanlagt
16	+ 2	17	+ 1				
	18		18	5	16	16	73

Förslag 3.

Da	Fär	Fin	Ål	Isl	No	Sv	Sammanlagt
16	+ 2	17	+ 1				
	18		18	6	18	18	78

Enligt kommitténs mening talar övervägande skäl för att Norge och Sverige tillerkänns lika många parlamentariska representanter som Danmark med Färöarna och Finland med Åland. Å andra sidan synes det danska folketingets och den finländska riksdagens nuvarande representation ej böra reduceras. Dessa önskemål tillgodoses i vad som ovan kallas Förslag 3. En ökning av de av Danmarks, Finlands, Norges och Sveriges parlament valda medlemmarna från nuvarande 16 till föreslagna 18 representanter motiverar enligt kommitténs uppfattning också en ökning av den isländska representationen från fem till sex representanter.

När det gäller representation för de exekutiva myndigheterna, dvs. Färöarnas landsstyre och Ålands landskapsstyrelse, kan enligt kommittén motsvarande principer följas. De av landsstyret och landskapsstyrelsen utsedda ledamöterna finge ingå i de danska och finländska delegationerna. De skulle ha samma befogenheter som andra regeringsrepresentanter, dvs. rätt att väcka förslag och rätt att yttra sig i rådet. Det må i detta sammanhang erinras om att regeringsrepresentanter enligt § 3 i stadgan saknar rösträtt i rådet.

Ett genomförande av dessa bestämmelser kräver vissa ändringar av rådets stadga. Ett utkast till reviderad lydelse närslutes (*se Bihang 2*).

Udkast til vedtægtsændringer

§ 1.

Nordisk Råd er organ for samråd mellem Danmarks folketing, Finlands riksdag, Islands alting, Norges storting og Sveriges riksdag samt disse landes regeringer i spørgsmål, der angår samvirke mellem disse lande eller nogle af dem.

Færøernes lagting og landsstyre samt Ålands landsting og landskabsstyrelse deltager i rådets arbejde.

§ 2.

Medlemmer af rådet er 78 valgte medlemmer, regeringsrepræsentanter og repræsentanter for landsstyret og landskabsstyrelsen.

Danmarks folketing vælger 16 medlemmer, Finlands riksdag vælger 17 medlemmer, Islands alting vælger 6 medlemmer og Norges storting og Sveriges riksdag vælger hver 18 medlemmer af rådet. Færøernes lagting vælger 2 medlemmer og Ålands landsting 1 medlem af rådet. Endvidere vælges det nødvendige antal suppleanter.

Valgene foretages ud af hver forsamlings midte, og slik at forskellige politiske retninger repræsenteres. I øvrigt foretages valgene for den tid og på den måde, som bestemmes af hver forsamling.

Enhver regering udser blandt sine medlemmer regeringsrepræsentanter i det antal, som den ønsker. Landsstyret og landskabsstyrelsen udser hver en repræsentant blandt sine medlemmer.

De af folketinget og lagtinget valgte medlemmer samt de af den danske regering og landsstyret udpegede repræsentanter udgør tilsammen Danmarks delegation. De af Finlands riksdag og Ålands landsting samt de af den finske regering og landskabsstyrelsen udpegede repræsentanter udgør tilsammen Finlands delegation. Islands delegation består af de af altinget valgte medlemmer og den islandske regerings repræsentanter, Norges delegation består af de af stortinget valgte medlemmer og den norske regerings repræsentanter, og Sveriges delegation består af de af riksdagen valgte medlemmer og den svenske regerings repræsentanter.

§ 3.

Regeringernes, landsstyrets og landskabsstyrelsens repræsentanter har ikke stemmeret i rådet.